

Koskelaiset

SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI

1.12.2013

N:o 40

Kunniajäsen Pekka Koskelainen

Hyvät sukulaiset,

Tämä on 33 vuosi sukuseuramme toiminnassa. Vuosi 2013 on ilon vuosi Koskelan kylälle. Miksi?

Vahviala-seura on saanut valmiiksi karttakirjansa: "Vahviala, 16 karjalaista kylää karttoina." Aina aikaisemmin Koskela liitettiin kirkonkylän kansakoulupiiriin, eikä kylää noteraattu omana kylänään. Tätini Kerttu Waseliuksen kirjan, Koskelaa muistellessa, nimeksi oli tulla Unohdettu kylä, juuri tästä samasta syystä. Muistan äitini Yljoen Toinin harmitelleen myös asiaa. Vahvialajuhlissa Koskela unohdettiin ja Vahvialan kuvateoksessa mainitaan vain 15 kylää, koska Koskela lukeutuu siinä kirkonkylään.

Meille Koskelan kylän jälkeläisille on tärkeää, että oma kylä luetaan erilliseksi kyläksi. Siispä uusi, komea 146-sivuinen karttakirja kertoo Vahvialan jokaisesta kylästä ja jokaisesta kylästä on oma kartta, talot ja talojen omistajat vuodelta 1939. Kirjassa on valokuvia kylistä ja paljon mielenkiintoista tietoa millaisia kylät olivat ja miltä luonto näytti.

Kirja on ensimmäinen laatuaan Suomessa. Vahvialassa syntyneet vähenevät ja kohta on aika, kun ei ole ketään, keneltä kysyä vanhoista asioista. Kirja säilyy ja kartat kertovat ja tietoja voi ammentaa sieltä. Kirjan voi tilata Pirjo Taimistolta, p. 044-2704 730, pirjo.taimisto@kymp.net

Haluan kiittää Koskelaisten sukuseuran edellistä puheenjohtajaa Anu-Leena Koskelaista työstä seuramme hyväksi. Anu sai kutsun Moskovaan töihin, eikä välimatkan takia voi osallistua johtokunnan toimintaan. Hänen kokemuksiaan itänaapurissa voi lukea tässä lehdessä.

Samoin haluan kiittää kunniapuheenjohtaja Heikki Koskelaista sekä kunniajäsen Pekka Koskelaista pitkäaikaisesta ja arvokkaasta työstä sukuseuramme hyväksi.

Sukuseuran juhlat elokuussa sujuivat hyvin lämmينhenkisessä ilmapiirissä Porvoon Vanha-moisiossa. Kiitos kaikille juhlaan osallistuneille sekä puuhanaistille ja -miehille. Erityisen iloinen olen uudesta johtokunnan jäsenestä Margit Valtosesta. Saamme uutta tuulta johtokuntaan, joten toivotan hänet lämpimästi tervetulleeksi seuran johtoon.

"Ens kesä ku tulloo, ni Karjalaa pittää päässä" Ensi elokuussa järjestämme jälleen kaksipäiväisen kotiseuturetken Koskelaaan ja Viipuriin. Tulkaa joukolla mukaan!

Karjalaiset kesäjuhlat ovat Lappeenrannassa 13. - 15.6. ja Vahviala-juhlat 6.7. Artjärvellä. Ne kannattaa myös muistaa, jos kesäkiireiltänne juhliin ehditte.

Myös Lahdessa oleva Viipuri mon amour-näyttely on varmasti näkemisen arvoinen. Siellä aistitaan Viipurin henkeä, pysähdytään taidemuseon sodasta pelastuneiden teosten äärelle, kuullaan evakkojen tarinoita ja nähdään kaupungin vaihteita kuvaavaa valokuva- ja filmimateriaalia. Näyttelyssä kohdataan myös tämän päivän venäläinen Viipuri. Lahden historiallisessa museossa, Lahdentie 4, oleva näyttely on avoinna viikottain tiistaista sunnuntaihin, 16.3.2014 asti.

Tämä vuosi lähenee loppua, aika kuluu sukkelaan. Iän myötä Joulutkin lähenevät toisiaan. Haluan Koskelaisten sukuseuran johtokunnan puolesta toivottaa Teille Oikein Hyvää Joulua ja Onnea Vuodelle 2014!

Päivi Heimola

Johtokunnan uusi jäsen esittäytyy

Olen Margit Valtonen o.s. Koskelainen ja olen syntynyt 1965 Helsingin mlk:ssa, joka muuttui v. 1972 kauppalaksi ja v. 1974 Vantaan kaupungiksi. Olen asunut lähes koko ikäni Vantaalla. Ainoastaan opiskeluajan asuin Lappeenrannassa, johon hakeuduin ihan karjalaisten sukujuurieni vuoksi.

Nykyään asun noin 8 km synnyinkodistani Korson Leppäkorvessa, johon muutin mentyäni naimisiin reilut 21 vuotta sitten. Perheemme asuu mieheni kotipaikalla, joka on kuulunut mieheni suvulle jo 30-luvulta lähtien.

Juureni ovat Karjalassa Vahvialan pitäjässä Koskelan kylässä, jossa isäni, Erik Koskelainen, syntyi Hiivalanmäen taloon Emilin ja Ellin toiseksi vanhimaksi pojaksi.

Sieltä Emil ja Elli poikineen muuttivat omaan taloon Koivuniemeen. Sittemmin evakkoreissujen kautta isäni perhe löysi tiensä Artjärvelle. Myös äitini puolelta juureni ovat Karjalassa. Äitini on syntynyt Säkkijärvellä ja näin ollen vanhempieni syntymäkodit olivat varsin lähellä toisiaan.

Perheeseeni kuuluu puolisoni lisäksi kolme tytärtä, joista kaksi on jo muuttanut omilleen. Nuorin käy vielä koulua, 8. luokkaa ja harrastaa sen ohessa ahkerasti liikuntaa ja musiikkia. Meidän nuorin perheenjäsen on 3-vuotias espanjan vesikoira, Sani. Sanin kanssa lenkkeilen monta kertaa päivässä ja syksyisin kuljemme metsissä sienestämässä.

Mieheni on sähköalan yrittäjä ja minä toimin fysioterapeuttina julkisella puolella. Mieheni toimii paljon erilaisissa luottamustehtävissä yrittämisensä ohella, joten minulla on ollut vastuu kotikentällä, jotta arjen asiat hoituvat. Harrastan kuorolaulua ja liikuntaa, josta mieluisinta on hiihtäminen. Vanhin tyttäreni laulaa kanssani samassa naiskuorossa ja mieheni taas alueemme mieskuorossa.

Olin viime kesän lopussa sukuseuran kokouksessa ja siellä minut houkuteltiin sukuseuran johtokuntaan. Jo nuorena olin kiinnostunut sukujuuristani ja kuljin silloin vanhempieni mukana sukuseuran tapahtumissa, joten tuntui ihan luonnolliselta lupautua näin jatkamaan sukuseuran toimintaa.

Vasemmasta laidasta: Noora, minä, Tommi, Petra ja Veera.

Koskelaisten sukuseuran kesätapaaminen ja vuosikokous 24.8.2013

Sukuseuramme kesäjuhlaa vietettiin Porvoossa Vanhamoision seuratalolla lauantaina 28.8.2013. Sää suosi juhlijoita, joita oli tullut aina Kanadasta asti. Waseliuksen Kerttu ilahdutti meitä läsnäolollaan. Saimme edellisenä vuonna tilaamiamme Kertun tekemää ”Koskelaa muistellessa” –kirjoja ihan omistuskirjoituksella varustettuna. Meitä oli kaikkiaan paikalla 69 henkilöä.

Laila Koskelainen selailee myyntipöydän kirjoja, Margit Valtonen ja Kerttu Waselius vaihtavat kuulumisia

Vahviala-aiheisten kirjojen myyntipöytä oli muutoinkin runsas, erityisesti minulle jäi mieleen ja tuli siis hankittua ”Vahviala 16 karjalaista kylää karttoina” kirja Vahviala-seura ry:n kustantamana. Karttakirjassa esitellään ensimmäistä kertaa Vahvialan pitäjää kokonaisuutena kyläkohtaisin kartoin ja muine tiedoin.

Nyt minullekin paikantuivat Koskelaan ja Tervajärvelle talojen mukaan nimetyt isosetäni tai -tätini, kuten Anttilan Antti, Harjolan Anton, Mäntylän Miina, Lahtelan Heikki, Mikkolan Mikko ja Aholan Tilta, Koskelaisia kaikki. Isoisäni Sinkkalan Juhon kotitalon paikka oli tullut minulle tutuksi jo kotiseutumatkoillamme.

Aloitimme juhlapäivän runsaalla lohisopalla, jonka Tuomisen Sirpa oli meille valmistanut. ”A kyllä ol hyyyvää ruisleivä kans.” Hyvin nautitun lounaan jälkeen aloitimme vuosikokouksen, jossa kävimme lävitse ja hyväksyimme edellisen toimintakauden toimintakertomukset ja tilit. Sitten päätimme seuraavan toimintakauden 1.4.2013-31.3.2014 toimintasuunnitelman ja talousarvion. Johtokuntaan valittiin uudeksi puheenjohtajaksi Anu-Leena Koskelaisen jälkeen Päivi Heimola ja varapuheenjohtajaksi Hannes Sipiläinen. Johtokunnassa jatkavat edellisten lisäksi Heli Järvenpää, Vuokko Mäki, Raija Putus, allekirjoittanut ja uutena jäsenenä Margit Valtonen.

Maija-Leena Vehkomäki, Kerttu Waselius ja seuran uusi puheenjohtaja Päivi Heimola

Kokouksen jälkeen juotiin sitten kahvit, jonka kanssa meillä oli tarjolla mm. sukuseuran vaakunalla varustettua täytekakkua. Kakut oli leiponut ja koristellut Järvenpään Heini.

Raija Putus esittelee sukuseuran täytekakkua

Sukujuhlat alkoivat kahvituksen jälkeen puheenjohtaja Päivi Heimolan juhlapuheella. Puheenjohtaja ja sukuseura muistivat Heikki Koskelaista kunniapuheenjohtajuudella ja Pekka Koskelaista kunniajäsenyydellä.

Kerkkoon nuorisoseuran tanhuryhmä “Kipakat ja Topakat” pyörähteli lavalla ja vanhaa tanssimusiikkia meille tarjosivat kahden harmonikan voimin Jouko Salonen ja Toivo Pönni. Aika kului kuin siivillä haastaessa ja tavatessa vanhoja sekä uusia sukuseuran jäseniä. Lopuksi pidettiin vielä arpajaiset, johon olimme saaneet runsaasti palkintoja. Kiitokset vielä kaikille palkinnon tuojille sekä onnittelut niitä voittaneille. Tavataan ensi vuonna taas kotiseutumatkalla.

Juha Henriksson

Tervehdys Moskovasta

Tervehdys Moskovasta. Olen ollut täällä muutama kuukauden kolmen vuoden pestistäni Suomen Moskovan suurlähetystössä talous- ja rahoitusasiantuntijana. Aika on mennyt nopeasti ja on todella mielenkiintoista seurata naapurimaamme elämänmenoa sisältäpäin. Olen vuosien saatossa käynyt usein Moskovassa, mutta en ole aiemmin asunut täällä. Kehitys on ollut huimaa, ihmisten elintaso on noussut, taloja on kunnostettu erityisesti keskustan alueella, teitä on päällystetty. Samoin puistoja on kunnostettu, yksi kuuluisimmista on Gorkin puisto. Tosin täytyy muistaa, että Moskova ei ole koko Venäjä. Kehitys on hitaampaa esimerkiksi sukumme kotiseudulla Karjalassa. Ilmeisesti karjalaiset sukujuureni ovat vaikuttaneet siihen, että minua on aina kiinnostanut tietää, miten itänaapurisamme oikeasti eletään.

Oman kiinnostavan lisänsä tuo työpaikkani Suomen suurlähetystö, jossa todella voi aistia historian havinaa. Rakennus oli ensimmäinen Moskovaan rakennettu ulkovaltojen lähetystö. Sen on suunnitellut arkkitehti Hilding Ekelund ja se on yksi harvoista funktionalismin tyyli-suunnan rakennuksista Moskovassa. Moskovassa on ratkottu Suomen historiaan liittyviä kysymyksiä, se on osa Suomen ja Neuvostoliiton välistä historiaa. Sukumme kotiseudun asioista on myös päätetty täällä. Rakennuksessa ovat vierailleet Suomen ja Neuvostoliiton korkein johto, siellä on seurattu kiristyvää maailmanpolitiikan tilannetta ja sota-aikoina lähdetty evakkoon jopa Turkkiin asti.

Suurlähetystön vanhempi osa vihittiin käyttöön 6.12.1938 eli kiristyneessä maailmanpolitiikan tilanteessa. Tulevana itsenäisyyspäivänä rakennuksen käyttöönotosta tulee kuluneeksi 75 vuotta. Vuosien varrella tilat kävivät ahtaaksi ja lisärakennus valmistui vuonna 1996.

Nyky-Venäjäkin tarjoaa omat ominaispiirteensä. Kaikki ei suju niin kuin kotimaassa, lähes joka päivä täällä voi ihmetellä maailman menoa. Viipurista lähtöisin oleva anoppini oli aluksi kauhuissaan siitä, että lähdän “Ryssän hommiin”. Meillä on pitkä yhteinen raja Venäjän kanssa, olemme naapureita, maantieteellehän ei voi mitään. Jatkuva yhteistyö ja kanssakäyminen toivottavasti estävät tulevaisuudessa suuremmat konfliktit. Uskon, että maailmankuvani avartuu tällä Moskovan matkallani.

Anu-Leena Koskelainen

Moskovassa on muitakin Koskelaisia

UPM:n myyntijohtajan Anssi Paavolan äidinäiti, Vilhelmiina Koskelainen, oli kotoisin Vahvialasta, Koskelan kylästä. Hän asui miehensä Vilhon ja tyttäriensä Ailan ja Lean kanssa Lappeenrannassa, jossa heillä oli maatila. 1970-luvulla he muuttivat Lappeenrannan keskustaan. Anssin äiti Aila Kaipiainen lähti Helsinkiin opiskelemaan oikeustiedettä Helsinkiin ja toimi lakimiehenä valtiolla ja Helsingin kaupungilla. Nyt Anssin vanhemmat viettävät eläkepäiviään Helsingin Alppilassa. Hänen tätinsä Lea Kaipiainen, joka jäi äskettäin eläkkeelle äidinkielenopettajan työstään, asuu edelleen Lappeenrannassa.

Anssi Paavola voi pitää todellisena kosmopoliitina. Vaasan Kauppakorkeakoulusta valmistumisensa jälkeen hän on kiertänyt 20 vuotta saman yrityksen, UPM:n, tehtävissä ulkomailla ja asunut Kiinassa, Virossa, Japanissa ja Ruotsissa. Venäjän vastuualueena on UPM:n paperin myynti Venäjän, Valko-Venäjän ja Kazakstanin markkinoille.

Perheen koti on Espoossa, mutta reilut neljä vuotta on vierähtänyt Venäjällä. Täällä asuvat nyt vaimo Eija Paavola ja 8-vuotias tytär. Perheen kolme poikaa opiskelevat Suomessa, Virossa ja Kiinassa. Lomansa Paavolat viettävät aina Suomes-sa, perheen ja ystävien parissa joko kotona Espoos-sa tai vanhempien mökillä Hattulan Vanajavedellä tai vierailulla Lean mökillä Saimaan rannalla.

Myös Anssin mielestä Venäjää on ollut mielenkiintoista seurata. Talouskehityksen viimeaikaisesta hidastumisesta huolimatta Venäjä on vaurastunut, mikä näkyy esimerkiksi Moskovan katukuvan siistiytymisestä ja tavallisten ihmisten mahdollisuutena matkustaa. "Täällä on suomalaisena helppo toimia, meihin suhtaudutaan positiivisesti".

Anu-Leena Koskelainen

Anssi Paavolan perhekuva vuodelta 2012

Karjalasta Australiaan

Tähän otsikkoon sisältyy monen suomalaisen kohdalla paljon, tavallisesta elämästä poikkeavaa. Kun sain veljeni Erik Koskelaisen tyttäreltä, Margit Valtoselta, pyynnön kirjoittaa, Australian siirtolaisena, Koskelaisten sukuseuralehteen, niin ensimmäisinä nousivat esille muistikuvat lapsuuden päivistä Karjalassa.

Kotini oli Koivuniemi-tila, Koskelan kylässä, Vahvialan pitäjässä. En muista ensimmäistä evakomatkaa, mutta paluu Karjalaan talvisodan jälkeen on säilynyt elävänä muistona varhaislapsuuteni onnellisimmalta ajalta. Palatessamme kotiin Koivuniemelle näimme palanneen kodin rauniot. Sauna ja navetta olivat säilyneet tuhopoltolta. Muistan, kun Eemil-isäni rakensi uuden kodin, vanhan perustukselle. Savupiippu oli edelleen paikallaan. Elli äitini hoiti kodin ja karjan – ja kahdeksanhenkisen perheen. Isä kulki polkupyörällä töissä ympäristössä. Isä kuului Hiivalamäen suureen veljeskaartiin ja äiti oli Inosta kotoisin. - Olen siis aito karjalainen.

Toinen evakomatka hajotti perheen. Kuuden veljessarjasta meistä neljä lähetettiin Ruotsiin. Vanhin ja nuorin pojista saivat isän ja äidin kanssa uuden kodin Artjärven pitäjästä. Me toiset veljekset, Erik, Seppo, minä ja Ahti sijoitettiin lähekkäin asumaan niin, että saatoimme käydä tapaamassa toisiamme. Erik ja Seppo palasivat kahden vuoden kuluttua kotiin Suomeen. Ahti ja minä jäimme Ruotsin asukkaiksi, minä kymmeneksi vuodeksi, ja Ahti eli siellä kuolemaansa asti. Vuonna -46, pian tultuaan Artjärvelle, Eemil-isä kuoli, sodassa saamaansa sydänvammaan.

Sotalasten elämästä vieraalla maalla on jo kirjoituksia, niin ettei tässä liene aihetta sen enemmän mainita. Sain kokea saman, mitä monet, noin 80000 lasten joukossa, kokivat jouduttuaan eroon omasta kodistaan ja perheestään. Sain kaiken, mitä lapsi tarvitsee, mutta jatkokoulutusta jäin vaille. Opettajat kehottivat kovasti kasvatti-isääni laittamaan minut jatkoluokille, mutta hän piti minua renkinä

pienellä maatilallaan siihen asti, kunnes palasin takaisin Suomeen. Tämä koulun puute oli minun elämäni kohdalla suuri vahinko.

Suomeen palattuani alkoi, nykyaikaan verrattuna, ankea työn haku ja rehkiminen. Vailla minkäänlaisista ammattikoulutusta, oli hakeuduttava kaikenlaisiin töihin, mitä vaan Artjärvellä ja ympäristössä löytyi. Päädyin lopulta Helsinkiin Huberin putkifirmaan oppilaaksi, ja siitä talouselämä alkoi kehittyä.

Tässä on tämä pikakatsaus muistojen lokeroihin nuoruusvuosina, mutta miten tuon otsikkoni toinen osa, Australia tähän liittyy? - Artjärvellä kävi kotonamme, ja jossakin lähinaapurien kodeissa, Lahden helluntaiseurakunnasta evankelistoja pitämässä hengellisiä tilaisuuksia. Äitini otti tuon uskon askeleen, tehden ratkaisun seurata Jeesusta opissa ja elämässä. Artjärvellä syntyi pieni rukouspiiri, ja pian minäkin löysin itseäni uskovien joukossa – onnellisena uskovana. Lahden Helluntaiseurakunnan toiminnan yhteydessä tutustuin nuoreen evankelistaan, Anneli Kurkeen. Koimme, että me kaksi uskovaan karjalaista kuulumme yhteen, ja solmittuamme avioliiton, minäkin sain aloittaa Annelin kanssa sitä kutsumustyötä, mitä olin jo sydämelleni saanut uskoon tulesani.

Alkuvuodet palvelimme Kuhmoisissa ja ympäristössä, kunnes Tukholman suomalaiselta seurakunnalta tuli kutsu muuttaa Ruotsin puolelle, sen seurakunnan evankelistoiksi. Varsinaiseksi tehtäväksi annettiin uusien työkohteitten aloittaminen suomalaisten siirtolaisten alueilla. Se olikin haastava ja sisältörikas työ, koska suomalaisia asui suurin määrin lähes ”joka kylässä.”

Muutaman vuoden kuluttua varmistui kutsu lähetystyöhön. Sanfrid ja Anna-Lisa Mattsoni, Kaikille Luoduille Säätiön lähetyksen johtajat, anoivat meille viisumit tulla Etiopiaan, ja seurasi muutamia vaiherikkaita vuosia keisari Haile Selassien valtakunnassa. Etiopian vallankumous 1973 toi uudet vaiheet meidän elämään. Palattuamme takaisin Ruotsiin, saimme kutsun tulla Papua

Uuteen Guineaan lähetystyöhön. Saimme siirtolaisviisumit Austaraliaan ja siitä matka jatkui Engaheimon keskuuteen PNG:lla.

Tuli vaihe, jolloin piti lasten päästä ylemmille luokille ja siitä yliopistoihin. Vuonna -81 perustimme siis oman kodin tänne Australiaan. Saimme täälläkin jatkaa, muun työn ohella, kutsumustyötämme, joskin eri tavalla. Täällä asuu suomalaisia hajallaan suurkaupungeissa, ja totesimme, että monilla heillä ei ole mahdollisuutta päästä suomenkieliseen kirkkoon kuulemaan Jumalan sanaa. Niinpä aloitimme suomenkieliset radiolähetykset. Pidämme edelleen tätä työmuotoa käynnissä täällä Brisbanessa. Jos kiinnostaa, niin (Suomen talviaikaa) sunnuntaina päivällä 10-12 voit kokeilla linkkiä <http://www.bayfm.org.au/bayfm.asx>

Lopuksi muutama ajatus Karjalasta. Ensiksi syvältä sydämeistä tulevat kiitokset teille, jotka olette nähneet paljon vaivaa ja tallentaneet nuo arvokkaat muistot synnyinseuduiltamme! Silloin, kun olimme vielä nuoria evakkoja, ja monet meistä "sotalapsina" poissa Suomesta, niin elämä silloin sykki niin monenlaista touhua, ja näkyä tulevaisuudesta, että Karjala ei juuri tullut mieleen – näin nuorelle ikäpolvelle. Nyt, kun sain pyynnön kirjoittaa jotakin näistä omista vaiheista, joskin varhaisnuori-evakkona, niin aloin etsiä netistä tietoja omilta "juuriltani" ja Vahvialan historiaa. En voi sanoa kuvata sitä kaipuuta, mitä siinä syntyi – sitä syvältä sielusta nousevaa kipua; miksi emme saaneet elää omiemme kanssa, siinä ympäristössä, minkä Jumala oli meille karjalaisille antanut.

Sinulle Suomessa, rakkaassa kotimaassamme asuvalle, minä todistan; "Oma maa mansikka, vieras maa mustikka!" En valita ulkonaisia olosuhteitamme täällä. Päivastoin. Ulkonaisesti meillä kaikilla tässä maassa on erittäin hyvin, mutta – ensimmäinen, ja jopa toinenkin siirtolaissukupolvi, on muukalainen vieraalla maalla. Apostolien teoissa sanotaan: "Jumala on säätänyt meille määrätty ajat ja asuimme rajat, että me etsisimme Jumalaa." Jokaisella kansalla on oma kulttuurinsa, oma kieli ja oma tuttu luonto. Jokaisen kansan yksilöllä on oma maa, jossa on syntynyt ja jota rakastaa, oma kansa ja ennenkaikkea oma suku. Tämä kuuluu jumalalliseen järjestelmään. Ymmärrän kyllä pakolaisia, kuka pakenee väkivaltaa, kuka nälkäkuolemaa. Parempi ratkaisu olisi, jos voisi auttaa niin, ettei kenekään tarvitsisi paeta pois synnyinijoiltaan. - Muista kiittää Jumalaa siitä, että sinulla on oma, itsenäinen kotimaa.

Rakkain Australian terveisin
Matti Koskelainen

Anneli ja Matti 75 v + 75 v + 50 v vuonna 2013

Suomi-lomalla taas kerran

"Oi, kallis Suomenmaa, Sun koskiesi kuohuja, honkiesi huminaa Suo mun kuunnella, " - vieläkin. Niin, sana kallis on saanut toisenkin merkityksen talouselämämme puitteissa. Mutta huolimatta siitä. - "Ei toista armaanpaa voi maailmasta löytää Kuin tämä köyhä kotimaa, jonka kauniiks` on kasvatellut taattojemme työ". Tältä pohjalta tämä Heikki Klemetin sovittama 1700 - luvulta peräisin oleva kansanmarssi puhuu paljon ja panee miettimään, mitä sanoisin, kun yksi ja toinen kysyy; " Miten koit äskeisen loman Suomessa? ".

Yleensä kotimaan lomalta en odota vain, mitä näen tai kuulen, vaan erikoisesti sitä, mitä koen. Ja joskus sen voi kokea tunnetasolla ihan iholla asti. Lomani oli lyhyt ja rajoittui Uudellemaalle. Sukuseuramme merkeissä, tällä kertaa paikallinen kokoontuminen nyt, ja joka toinen vuosi kotiseudullemme Karjalaan, tehdään retki. Siellä Koskelan kylään, jossa koskenrannalle kallion on hakattu Koskelaisten sukuvaakuna. Siihen paikkaan on sukujuuremme seuranta johtanut 1600-luvulle asti. Ja siinä kylämme keskeisimmässä paikassa minäkin synnyin aikanaan kosken kuohuja kuuntelemaan.

Kun Suomi oli sodassa jälleen vuonna 1941 oli veljeni etujoukoissa takaisin valtaamassa ja kotimme savuavilla raunioilla, josta sitten saimme ensimmäiset uutiset. Kun sitten armeija oli saavuttanut tavoitteensa Kannaksella, paloi monen karjalaisen mieli kotiseudulleen. Kun mekin sinne kiirehdimme oli näky lohduton. Sodan armoton koura oli pyyhkäisyt pois lähes kaikki talot kylästä. Kotimme oli poltettu kokonaan, vain kaatunut savupiippu ja peruskivet olivat jäljellä. Kaikki muut rakennukset oli tuhottu, poltettu tai purettu. Vain yksi seitsemästä heinäladosta oli jäljellä. Karjalainen luonne on mukautuva. Riemumielin palasimme raunioille.

Nyt oli ilo tavata seuramme jäseniä, ja erikoisesti nuorempia seuraan liittyneitä. Heimomme menneisyys asettaa nykyiselle karjalais-sukupolvelle velvoituksen sen perinnön säilyttämisestä. Siksi toivotaan nuorison tajuavan tämän ja he voivat olla ylpeitä, että kuuluvat tuohon nauravaan ja laulavaan rajan heleään heimoon. Onhan juuri karjalaisuus ja karjalainen kulttuuri ikivanhoja, vanhempia kuin monet muut heimo- ja maakuntakulttuurit Suomessa.

Yhtenä osoituksena karjalaisuuden säilyttämisestä on juuri vilkkaaksi virinnyt sukututkimus ja suku-seuratoiminta. Mitä ennen on ollut ja mitä nyt on, elossa olevien suvun jäsenien kanssa. Herää seikkailuhalu tietää esivanhempien menneisyys ja elämän vaiheet. Ne herättävät kiinnostusta. Molemista kirjoista: Koskelaa muistellessa ja Koskelaa vanhoissa kuvissa jouduttiin ottamaan uudet painokset ennakkotilauksiin.

Perinteitä vaalitaan myös ns. syysiltamissa, kun on paneuduttu aitojen karjalaisten ruokien valmistukseen ja vaalimiseen. Sekin on hyvä opetella käytännössä niin kauan kun joku on vierellä neuvomassa. - "Hyö näät kussuut toisiaa kiissel kostii".

Lämpimät terveiset teille, Koskelaisten sukuseuralehden lukijat!

Kerttu Waselius Vancouverista

Kotisivut

Kesän kokouksessa toivottiin johtokunnalta toimenpiteitä, jotta saisimme seurallemme kotisivut.

Toive on toteutumassa lähikuukausina. Osoite www.koskelaiset.fi on jo varattu ja sivujen sisältöä aletaan tekemään pyhien jälkeen. Käykää siis kurkkaamassa aina silloin tällöin. Sivuille on tarkoitus laittaa niin ajankohtaista kuin vähän vanhempaakin tietoa seuramme toiminnasta.

Myös facebook-sivu toteutuu kevään aikana, joten toivottavasti saamme siitäkin mukavan kuulumistenvaihtofoorumin.

Sähköpostiosoitteet

Koska sähköpostia käyttämällä on mahdollisuus säästää postituskuluissa, toivoisimme, että ilmoitatte sähköpostiosoitteenne seuramme sihteerialle Vuokko Mäelle vuomak@saunalahti.fi.

Sähköpostitse voimme ilmoittaa ajankohtaisista tapahtumista (matkat, kokoukset ym) niille jäsenille, joille tämä sopii.

Sukuseuran lehti toimitetaan luonnollisesti jatkossakin kaikille jäsenille paperiversiona.

Viipuri 1983

Vuonna 1983 aurinko tuli hetkeksi esiin, kävelimme Torkkelinkatua ja ilmassa oli monta kerrosta kuin kalvoja toisensa päällä: 1938, säteiden pommitus, ikivanhoja kaikuja pitkin rapistunutta seinää, joku ne kuuli.

Kaupunki sijaitsi tässä, melkein tässä, sen saattoi nähdä, jos astui vähän syrjään, rikkiäisten fasadien viereen, katukiven pieleen. Oli kuin ilmassa olisi lepattanut rikkiäinen lakana. Sen läpi kulkivat ukrainalaisia ja valkovenäläisiä, vieraita kasvoja, tuttujen julkisivujen editse,

kaikki oli paikoillaan, kuitenkin kaikki oli sijoiltaan, seinät tummuneet, koristeakaaret varisseet niin kuin historia joskus varisee ylle: karstaa, kivimurskaa, kun aurinko paljastaa rauniot: meillä on ainakin ne, ainakin kivet ja muistot

Kunniapuheenjohtaja Heikki Koskelainen 80 v

Elokuun kokouksessa Heikki Koskelainen nimitettiin seuramme kunniapuheenjohtajaksi. Valitettavasti hänellä ei ollut silloin mahdollisuutta olla paikalla.

Haluamme vielä kerran kiittää Heikkiä seuran hyväksi tehdystä pitkästä ja merkityksellisestä työstä. Onnittelut myös jouluaattona olevan merkkipäivän johdosta.

kantamassa eteenpäin. Kuinka kauan se pysähdys kesti? Puoli tuntia? Tunnin, kaksi? Vai vuosikymmeniä, ajantaju katosi. Siitä ei puhuttu televisiossa eikä lehdissä. Piti jatkaa matkaa pitkin ojitamatonta tietä, kohdata valottomia autoja. Polttimeja on nyt enemmän,

mutta matka ei pääty, ei tämä tehtävä, että rauniot on järjestettävä uudestaan, kaikki nämä muistot oman tajunnan takaa. Puoli tuntia Torkkelinkatua, Karjalankatua, takaisin asemalle, ja sen jälkeen aina uudestaan, vuosatoja, kaupunki valottuu

silmiin, takaraivoon, murenee, syntyy
Jukka Koskelainen

Jukka Koskelaiselta ilmestyi juuri viides runokokoelma "Omegan jälkeen" Yo. runo aiempaa tuotantoa

VAHVIALA-SEURA RY

TULEVIA TAPAHTUMIA 2014

8.3.2014 Kultraakin kalliimmat muistot-
Tapahtumapäivä Lahdessa

Alk. klo 10 Vanhassa Herrassa, josta jatkamme
Historialliseen Museoon, missä klo 13 opastettu
kierros Viipuri - Mon amour -näyttelyyn

13.-15.6. Karjalaiset kesäjuhlat Lappeenrannassa

6.7.2014 Vahviala-juhla Artjärvellä

2.8.2014 Linja-autoretki Porvoosta Vahvialaan
Nurmiin, Rakkolanjoelle ja Hovinmaalle.
Oppaina Laina Koskinen ja Sirkka Nurmi

Syksyllä Tapahtumapäivä Kotkassa
(päivämäärä avoin)

Vahviala - 16 karjalaista kylää karttoina

Tätä mielenkiintoista kirjaa, 138 sivua, hinta 45,-
+ toimituskulut voi tilata (mieluiten sähköpostilla)
osoitteesta

Pirjo Taimisto p. 044 - 2704 730
pirjo.taimisto@kymp.net

SUKUSEURAN MATKA 30.-31.8.2014

Joka toinen vuosi tehtävä sukuseuran matka
Viipuriin ja Vahvialaan tehdään ensi kesänä
elokuun lopulla.

Matkanjärjestänä toimi Ryhmämatkat Ruotibus.
Hallitus on päättänyt, että sukuseura osallistuu
matkan kustannuksiin joiltain osin.

Tarkemmat tiedot myöhemmin www.koskelaiset.fi
sekä jäsenkirjeessä. Merkatkaa kuitenkin ajankoh-
ta jo kalenteriinne, jotta saamme taas mukavan
bussilastillisen väkeä mukaan.

UUODEN 2014 JÄSENMAKSUT

Pyydämme maksamaan jäsenmaksut lehden
liitteenä olevan ohjeen mukaisesti 2.1.2014.
mennessä.

Koskelaisen sukuseuran jäsenmaksu 12 •
ja vapaaehtoinen Karjalan Liiton jäsen-
maksu 12 •, mikä tilitetään ko. liitolle

**Käytäthän viitenumeroa, jotta
maksu kohdentuu oikealle
henkilölle!**

Koskelaiset

Vastaava toimittaja
Päivi Heimola
paivi.heimola@expodos.inet.fi
0400 952112

Taitto
Heli Järvenpää
heli.jarvenpaa@pp.inet.fi

Osoitteenmuutokset
Raija Putus
raija.putus@haikko.fi

Paino
Porvoon Offsetpaino Oy
info@offsetpaino.fi

Julkaisija
Koskelaiden sukuseura ry

Tilausmaksu 12 • sisältyy jäsenmaksuun
Karjalan Liiton jäsenmaksun kanssa 24 •

Pankkitili: IBAN: FI53 1262 3000 5185 35
BIC: NDEAFIHH